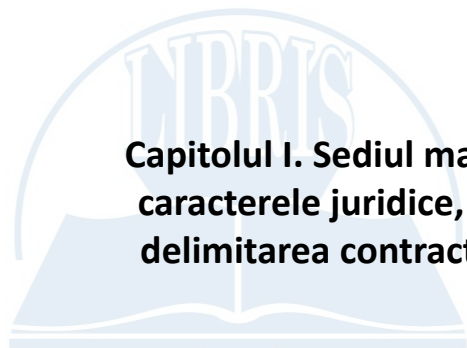

Capitolul I. Sediul materiei, noțiunea, caracterele juridice, interpretarea și delimitarea contractului de donație

Secțiunea 1. Sediul materiei și noțiunea de contract de donație

1. Contractul de donație este reglementat de Codul civil în vigoare^[1] în Cartea a IV-a intitulată „Despre moștenire și liberalități”, Titlul al III-lea „Liberalitățile”, Capitolul al II-lea „Donația”, art. 1011-1033.

Potrivit art. 984 alin. (1) C. civ., liberalitatea este actul juridic prin care o persoană dispune de bunurile sale, în tot sau în parte, cu titlu gratuit, în favoarea unei alte persoane.

Totodată, conform alin. (2) al aceluiași text de lege, liberalitățile nu se pot face decât prin donație sau prin legat cuprins în testament. Așadar, liberalitățile pot fi constituite prin acte între vii (*inter vivos*) – de tipul donațiilor și acte pentru cauză de moarte (*mortis causa*) – din categoria legatelor^[2].

Dispoziții incidente în materia donațiilor întâlnim și în Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările ulterioare, în Titlul VI numit „Efectuarea prelevării și

^[1] Codul civil în vigoare a fost adoptat prin Legea nr. 287/2009 (M. Of. nr. 511 din 24 iulie 2009) și pus în aplicare prin Legea nr. 71/2011 (M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011).

^[2] A se vedea *Fr. Deak, L. Mihai, R. Popescu*, Tratat de drept civil. Contracte speciale, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 180; *D.N. Teohari*, Liberalități afectate de termen, condiție și sarcină, Ed. Hamangiu, București, 2009; *L. Stănciulescu*, Curs de drept civil. Contracte, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 204; *G.C. Frențiu*, Comentariile Codului civil. Liberalitățile. Testamentul. Rezerva succesorală. Reducțiunea liberalităților excesive, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 1.

transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic”^[1] precum și în Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale^[2].

Dispoziții referitoare la contractul de donație întâlnim și în Legea nr. 32/1994 a sponsorizării^[3], care numește două contracte noi, respectiv contractul de sponsorizare și contractul de mecenat^[4].

Contractul de sponsorizare este convenția „prin care două persoane convin cu privire la transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri materiale sau mijloace financiare pentru susținerea unor activități fără scop lucrativ desfășurate de una dintre părți, denumită beneficiarul sponsorizării” [art. 1 alin. (1) din Legea nr. 32/1994].

Contractul de mecenat este „un act de liberalitate prin care o persoană fizică sau juridică, numită mecena, transferă, fără obligație de contrapartidă directă sau indirectă, dreptul său de proprietate asupra unor bunuri materiale sau mijloace financiare către o persoană fizică, ca activitate filantropică cu caracter umanitar, pentru desfășurarea unor activități în domeniile: cultural, artistic, medico-sanitar sau științific – cercetare fundamentală sau aplicată” [art. 1 alin. (3) din Legea nr. 32/1994].

În sfârșit, dispoziții aplicabile în materia donației se regăsesc și în cuprinsul Legii nr. 246/2005 pentru aprobarea O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații^[5].

^[1] M. Of. nr. 372 din 28 aprilie 2006, modificată prin O.U.G. nr. 15/2012 (M. Of. nr. 306 din 8 mai 2012). Titlul VI din această lege transpune dispozițiile Directivei nr. 23/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 asupra stabilirii standardelor de calitate și siguranță asupra donării, procurării, testării, conservării, depozitării și distribuirii țesuturilor și celulelor umane.

^[2] M. Of. nr. 510 din 22 iulie 2010.

^[3] M. Of. nr. 129 din 25 mai 1994.

^[4] Pentru delimitarea contractelor de sponsorizare și de mecenat, pe de o parte, de donație, pe de altă parte, evidențierea corelațiilor dintre ele și a aplicabilității regulilor specifice donației contractelor de sponsorizare și mecenat, a se vedea *Fl. Țuca*, Donație, sponsorizare, mecenat, în *Revista de drept comercial* nr. 9/1998, p. 95-111.

^[5] M. Of. nr. 656 din 25 iulie 2005.

Cu toate că doctrina și jurisprudența au apreciat că donația trebuie să fie reglementată în Codul civil în materia contractelor speciale, întrucât reprezintă în primul rând un acord de voință generator de efecte juridice, legiuitorul menține sediul donației alături de testament, dând prioritate împrejurării că aceasta constituie o liberalitate. În acest mod, se păstrează modelul din Codul civil francez, care pune pe primul plan faptul că donația este mai întâi o liberalitate și apoi un contract^[1].

Fără îndoială că opțiunea legiuitorului are în vedere și împrejurarea că, în mod frecvent, cu prilejul dezbaterii succesiunilor, se pun în discuție probleme privind validitatea contractelor de donație, întinderea sau efectele acestora.

2. În ceea ce privește noțiunea de contract de donație^[2], distingem între definiția formulată de legiuitor și cea propusă de doctrină.

Potrivit dispozițiilor art. 985 C. civ., donația este „contractul prin care, cu intenția de a gratifica, o parte, numită donator, dispune în mod irevocabil de un bun în favoarea celeilalte părți,

^[1] În același sens, a se vedea S. Neculaescu, L. Mocanu, Ghe. Gheorghiu, I. Genoiu, A. Țuțuianu, Instituții de drept civil. Curs selectiv pentru licență, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 368.

^[2] În dreptul roman donațiile au îmbrăcat mai multe forme: donațiunea între vii obișnuită; donațiunea între soți; dota; donațiunea *ante nuptias* și donațiunea *mortis causa*.

Înainte de reforma împăratului Justinian, donațiile trebuiau să fie făcute în forma actelor cu titlu oneros, ca o condiție de valabilitate a acestora, ceea ce crea dificultăți în aprecierea distincției între actele cu titlu oneros față de cele cu titlu gratuit. De asemenea, donațiile trebuiau să îndeplinească anumite condiții de fond, cum ar fi: să reprezinte o îmbogățire pentru donatar și o sărăcire corespunzătoare a donatorului; să reflecte intenția donatorului de a face o liberalitate *animus donandi*.

Împăratul Constantin Chior a impus ca donația să fie transcrisă în registrul public (*insinuatio*), iar împăratul Constantin cel Mare a dictat cerința ca obiectul donat să fie remis printr-o tradiție efectivă, desfășurată în fața unui număr de martori. Pentru detalii privind donația în dreptul roman, a se vedea G. Dumitrașcu, Drept privat roman, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1978, p. 392-393; E. Molcuț, Drept privat roman, Ed. Universul Juridic, București, 2004, p. 323-324.

numită donatar”. Această definiție a donației propusă de legiuitor face pași importanți față de reglementarea anterioară (art. 801 C. civ. 1864), deoarece, spre deosebire de aceasta din urmă menționează că donația este un contract și nu un act de liberalitate, ca în vechea reglementare. Faptul că donația este un contract nu poate fi pus la îndoială, deoarece ea nu se poate perfecta decât prin acordul de voință al părților. În ipoteza în care donatarul nu ar accepta liberalitatea, atunci donația nu s-ar mai putea perfecta, pentru că nu s-ar intersecta oferta de donație (policitațiunea) făcută de donator, cu acceptarea acesteia de către donatar. Mai mult, chiar și în cazul unei donații pure și simple, donatarului îi incumbă anumite obligații, de care nu poate fi ținut în cazul în care nu și-ar fi dat consimțământul de a-și asuma calitatea de donatar.

Totuși, definiția legală nu se află la adăpost de orice critică. Analiza atentă a acesteia conduce la ideea că donația poate avea ca obiect numai transmiterea proprietății unui bun. În realitate, obiectul donației îl reprezintă transmiterea unui drept patrimonial, real sau de creanță, și nicidecum numai un drept de proprietate.

Pe de altă parte, nici definițiile doctrinare ale donației nu înglobează toate elementele care țin de esența acestui contract.

Definiția care cuprinde cele mai multe elemente^[1] subliniază că donația este „un contract solemn, unilateral și cu titlu gratuit, prin care una dintre părți, numită donator, cu intenție liberală își micșorează în mod actual și iremediabil patrimoniul său cu un drept real (sau de creanță), măbind patrimoniul celeilalte părți, numită donatar, cu același drept, fără a urmări să primească ceva în schimb”^[2].

Așadar, contractul de donație a fost definit în mod cât se poate de cuprinzător în literatura de specialitate evocată, întrucât:

[1] A se vedea *Fr. Deak, L. Mihai, R. Popescu*, op. cit., p. 178-179.

[2] Pentru definiții apropiate în conținut, a se vedea *D. Alexandresco*, Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român, tom IV, partea I, Atelierele Grafice Socec, București, 1913, p. 13; *M.M. Opreșcu*, Contractul de donație, Ed. Hamangiu, București, 2010, p. 5.

- concepe donația ca un act juridic solemn, acest caracter fiind o importantă condiție de formă a contractului analizat;
- este definită ca un contract prin care una din părți, donatorul, își manifestă intenția liberală (*animus donandi*) prin care își micșorează, în mod irevocabil, propriul patrimoniu cu un drept real sau de creanță, fără a urmări să primească ceva în schimb;
- este definită donația ca fiind o liberalitate *inter vivos*, întrucât se încheie și își produce efectele de regulă, în timpul vieții donatorului.

Tot în doctrină^[1], definiția evocată este completată cu un aspect considerat esențial. Este vorba de sublinierea faptului că donatarul acceptă, își manifestă acordul cu privire la mărirea patrimoniului său cu dreptul real sau de creanță transferat de la donator.

În ceea ce ne privește, opinăm că o astfel de completare ar fi de prisos, de vreme ce în cuprinsul definiției donației se arată că aceasta este un contract. Or, esența oricărui act juridic care are natura juridică a unui contract este acordul de voință, care în mod implicit presupune consimțământul ambelor părți cu privire la întregul conținut al convenției încheiate.

Secțiunea a 2-a. Caracterele juridice

3. Contractul de donație prezintă următoarele caractere juridice:

a) este un contract unilateral. Caracterul unilateral al donației este conferit de împrejurarea că, de regulă, numai una dintre părțile contractului, și anume donatorul își asumă obligații contractuale.

De regulă, celelalte părți a contractului de donație, donatarului, nu îi incumbă obligații față de donator. Donatarului îi revine doar îndatorirea de recunoștință față de donator, îndatorire care însă nu decurge din contract, ci rezultă din lege^[2].

^[1] A se vedea *M.M. Oprescu*, op. cit., p. 5.

^[2] În acest sens, a se vedea *M.M. Oprescu*, op. cit., p. 6.

Cu toate că obligația de recunoștință este în principal de natură morală, atunci când îmbracă formele ingratitudinii, se sancționează cu revocarea donației de către donator.

De asemenea, în cazul în care donatorul impune anumite sarcini donatarului în schimbul transmiterii dreptului, atunci ambele părți au obligații reciproce și interdependente, ceea ce conferă donației caracter sinalagmatic^[1] (donația cu sarcini).

După cum s-a subliniat și în doctrină^[2], nu reprezintă donații: premiile, recompensele făcute în scopuri publicitare, operele de binefacere cum ar fi sponsorizările și mecenatele sau întreținerea unei rude fără a exista obligația legală de întreținere. În astfel de situații nu ne aflăm în prezența contractului de donație, pentru că, fie nu există intenția de gratificare (*animus donandi*) din partea donatorului, care este de esența donației, fie se aplică prevederi speciale care derogă de la cadrul legal al donațiilor.

b) este un contract **cu titlu gratuit**, deoarece transmiterea unui drept din patrimoniul donatorului în cel al donatarului are loc fără ca transmitătorul să urmărească obținerea unei contraprestații echivalente.

În literatura de specialitate^[3] s-a subliniat că, exceptând situația când o persoană este alienată mintal, nimeni nu sărăcește fără a aștepta ceva în schimb, și că puritatea juridică a liberalității nu este alterată, atâta vreme cât contraprestația nu se măsoară în termeni pecuniari.

Caracterul gratuit al donației presupune reunirea a două elemente: în primul rând, un element subiectiv, constând în intenția de a gratifica și în al doilea rând un element obiectiv, material, care presupune o micșorare a patrimoniului donatorului, corelativ cu augmentarea patrimoniului donatarului, fără a fi obligat la o contraprestație corelativă echivalentă valoric.

Pe cale de excepție, donația cu sarcini este un contract **cu titlu oneros**, dar numai în limitele valorii sarcinii impuse

[1] Potrivit art.1171 C. civ.

[2] A se vedea *T. Prescure*, Curs de contracte civile, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 198.

[3] A se vedea *J. Maury*, Successions et liberalités, 6e éd. Litec, 2007, Paris, p. 144.

donatarului. Astfel spus, în cazul donației cu sarcini, contractul respectiv poate fi calificat, în parte, ca fiind cu titlu oneros.

Dacă sarcina impusă donatarului este echivalentă sau mai mare decât valoarea dreptului transmis de către donator, contractul nu mai are natura juridică a unei donații, deoarece dispăre elementul de gratuitate.

Să menționăm și faptul că donația în cuprinsul căreia sarcina este stipulată în favoarea donatarului însuși își păstrează caracterul pur gratuit.

c) este un contract cu **caracter comutativ**. Acest caracter este valabil pentru donația cu sarcini, caz în care existența și întinderea obligațiilor sunt cunoscute de către părți chiar din momentul încheierii contractului.

d) este un **contract solemn**, caracter consacrat de art. 1011 alin. (1) C. civ. potrivit căruia acest contract se încheie prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute. Forma autentică a donației este cerută, la fel ca și în reglementarea anterioară (art. 813 din vechiul C. civ.), *ad validitatem*.

Un contract de donație încheiat cu nerespectarea formei autentice nu poate fi ulterior confirmat ori validat de către părți, actul în forma respectivă fiind lipsit de efecte juridice^[1]. În cel mai bun caz părțile pot să încheie o nouă donație, cu respectarea formei autentice, dar care va produce efecte juridice de la data încheierii ei valabile, și nu de la data încheierii contractului de donație inițial, lovit de nulitate pentru nerespectarea solemnității și considerat astfel că nu a fost niciodată încheiat potrivit art. 1254 alin. (1) C. civ.^[2]

Rațiunea pentru care legiuitorul a instituit un regim exigent al formalităților contractului de donație pentru validitatea acestuia decurge din nevoia de protecție a donatorului și a familiei sale în fața unui eventual abuz de gratuități^[3].

^[1] A se vedea, în același sens, *R. Constantinovici*, Capitolul II. Donația, în lucrarea colectivă *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, coordonatori *Fl.A. Baiaș, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 1058-1059.

^[2] Potrivit art. 1254 alin. (1) C. civ.: „Contractul lovit de nulitate absolută sau anulat este considerat a nu fi fost niciodată încheiat”.

^[3] În același sens, a se vedea *M. Mureșan*, *Contractele civile*, vol. I, Contractul de vânzare-cumpărare, Ed. Cordial Lex, Cluj Napoca,

Efectul irevocabil al donației în sensul că dispunătorului i se diminuează patrimoniul cu dreptul transmis dobânditorului, fără a obține nimic în schimb, reclamă neîndoiește aplicarea formei autentice acestui contract, ca o condiție *ad validitatem*, tocmai pentru a menține trează seriozitatea la încheierea unei astfel de convenții.

Întrebarea care se naște este ce au de făcut moștenitorii donatorului în ipoteza în care acesta din urmă a încheiat, pe timpul vieții, o donație cu nerespectarea caracterului solemn al actului. Ei se află între alternativa de a nu respecta voința liberală a autorului lor (donatorului) și cea de a executa voluntar contractul încheiat de acesta.

Există mai multe posibile răspunsuri.

Pe de o parte, s-ar putea crede că soluția este prevăzută de lege. Astfel, potrivit art. 1010 C. civ., moștenitorii universali ori cu titlu universal ai dispunătorului pot să confirme o liberalitate. Confirmarea atrage după sine renunțarea la dreptul de a opune viciile de formă sau orice alte motive de nulitate, sub condiția ca renunțarea să nu prejudicieze drepturile terților. Numai că, **în opinia noastră**, această confirmare nu vizează și donația care nu respectă caracterul solemn, ci numai donațiile invalide din alte motive.

Pe de altă parte, o soluție indubitabilă ar fi ca moștenitorii să respecte voința autorului lor încheind, în formă autentică, o nouă donație, având ca obiect același drept de care a dispus *de cuius* prin donația nulă.

În sfârșit, moștenitorii pot să execute în mod voluntar actul nul semnat de autorul lor, dar numai sub forma darului manual^[1].

De la forma autentică a donației există și unele **excepții**.

În rândul excepțiilor se situează, potrivit art. 1011 alin. (2) C. civ.: donațiile indirecte, donațiile degheizate și darurile manuale, excepții pe care le vom analiza la secțiunea afectată condițiilor de validitate a donației.

e) este un **contract** în principiu **irevocabil**. Irevocabilitatea donației vizează nu numai efectele contractului, ci și natura

1996, p. 11; J. Goicovici, Discuții în legătură cu solemnitatea contractului de donație, în Dreptul nr. 7/2005, p. 39.

^[1] A se vedea T. Prescure, op. cit., p. 198.

lui. În doctrină^[1] s-a exprimat opinia potrivit căreia irevocabilitatea donației este o condiție esențială în formarea contractului, ceea ce înseamnă că irevocabilitatea ține de esența contractului de donație.

Caracterul irevocabil al donației configurează ideea că de vreme ce contractul a fost încheiat, donatorul nu mai poate reveni asupra deciziei sale, decât în cazurile prevăzute de lege. Cu alte cuvinte, irevocabilitatea donației determină donatorul să reflecteze cu atenție înainte de a-și exprima acordul cu privire la dreptul ce va face obiectul donației, orice cale de revenire la situația anterioară în afara celor stipulate expres de lege, fiind închisă.

În virtutea caracterului irevocabil al donației, orice clauză de natură să permită donatorului să redobândească dreptul donat nu este permisă.

Prin urmare, inserarea vreunei clauze de natura vânzării cu răscumpărare în cuprinsul donației conduce la nulitatea absolută a contractului, deoarece se încalcă principiul irevocabilității acestuia. Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 1015 alin. (2) C. civ., donația afectată de o condiție a cărei realizare depinde exclusiv de voința donatorului, ca în cazul opțiunii de răscumpărare, este lovită de nulitate absolută.

Interzicerea unor astfel de clauze are menirea de a i se asigura donatarului o protecție reală împotriva eventualelor capricii ale donatorului, care s-ar putea răzgândi în mod potestativ cu privire la gestul său liberal.

De altfel, în doctrină^[2] s-a arătat că irevocabilitatea donației acționează în mod descurajant pentru donator și contribuie la siguranța și stabilitatea circuitului civil.

f) este un contract translativ de proprietate. Dreptul donatorului se transmite în patrimoniul donatarului, de regulă, din

^[1] A se vedea, A. Bleoancă, D. Călin, D. Cigan, Ghe. Durac, C.G. Frențiu, I. Ninu, G. Răducan, T.V. Rădulescu, C.S. Ricu, C.T. Ungureanu, D. Zeca, Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență, vol. II, art. 953-1649, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 118-119.

^[2] A se vedea Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, Ed. Universul Juridic, București, 2006, p. 104.

momentul încheierii contractului. Prin acordul părților, data translatării dreptului donat poate fi ulterioară datei încheierii contractului. Amânarea transferului dreptului nu operează în cazul darului manual, deoarece încheierea valabilă a acestui contract real necesită, pe lângă acordul de voință, și predarea (tradițiunea) bunului la momentul încheierii contractului^[1].

Secțiunea a 3-a. Interpretarea și delimitarea contractului de donație

4. Deși pare paradoxal, având în vedere caracterul autentic al donației, totuși, pot exista situații când conținutul contractului de donație să nu fie redactat într-o formă clară și neechivocă.

În cazurile în care în conținutul contractului de donație există formulări imprecise, ambigue și, prin urmare susceptibile de mai multe înțelesuri, se pune problema **interpretării contractului**.

Interpretarea contractului de donație se efectuează prin aplicarea regulilor generale prevăzute de Codul civil pentru interpretarea contractelor.

Dacă interpretarea vizează calificarea juridică a contractului, se vor aplica normele care guvernează actele juridice cu titlu oneros^[2], care aparțin dreptului comun, și nicidecum regulile prevăzute pentru liberalități, care au caracter de excepție și deci urmează un regim de interpretare restrictivă^[3].

Reamintim că pentru calificarea unui contract ca având natura juridică a unei donații este nevoie de identificarea elementului esențial al acesteia, reprezentat de gratuitate sub

^[1] A se vedea *I. Dogaru*, *Drept civil. Contracte speciale*, Ed. All Beck, București, 2004, p. 331; *St.D. Cărpănușu, L. Stănculescu, V. Nemeș*, *Contracte civile și comerciale*, Ed. Hamangiu, București, 2009, p. 73.

^[2] A se vedea *M. Eliescu*, *Moștenirea și devoluțiunea ei*, Ed. Academiei, București, 1966, p. 153-154.

^[3] A se vedea *Fr. Deak, L. Mihai, R. Popescu*, op. cit., p. 180.

cele două aspecte ale sale: cel subiectiv (*animus donandi*) și aspectul obiectiv (însărcinirea donatorului și îmbogățirea donatarului), cu existența legăturii de cauzalitate dintre acestea.

Fiind o liberalitate, **donăția cu sarcini** își păstrează caracterul de gratuitate, în ipoteza în care valoarea sarcinilor este mai mică decât valoarea dreptului transmis. Chiar dacă gratuitatea ce caracterizează donăția a fost atenuată în cazul donăției cu sarcină, totuși această împrejurare nu are darul de a înlătura total gestul de generozitate al donatorului și beneficiul unilateral obținut de donatar^[1].

Dacă însă valoarea sarcinilor impuse donatarului este egală ori mai mare decât valoarea dreptului transmis, contractul nu mai este o donație, ci un contract cu titlu oneros.

Donăția nu trebuie confundată cu **executarea de bunăvoie a unei obligații naturale sau civile imperfecte** (de exemplu, executarea unei obligații pentru care dreptul la acțiune al creditorului se prescrisese sau întreținerea unei rude pentru care nu există obligația legală de întreținere).

În cazul donăției nu avem de-a face cu existența vreunei obligații a donatorului față de donatar, pe câtă vreme în situația obligațiilor naturale sau civile imperfecte debitorul are o asemenea obligație, dar prescrisă, însă pe care o execută de bunăvoie. Dacă debitorul nu-și execută de bunăvoie o asemenea obligație, creditorul nu mai poate apela la forța coercitivă a statului pentru a-l determina pe debitor să-și execute obligația.

În interpretarea contractului de donație trebuie să se țină seama și de faptul că **premiile, cadourile sau recompensele** oferite clienților de către profesioniști în scopuri publicitare nu reprezintă donații^[2], întrucât nu conțin elementul *animus donandi*. Acestea au natura juridică a unor acte juridice unilaterale de tipul promisiunii de recompensă. Promitentul nu este animat de intenția de a face o liberalitate, ci urmărește ca o persoană să efectueze o anumită prestație în folosul său ori

^[1] A se vedea O. Căpățînă, *Titlul gratuit în actele juridice*, Ed. Rosetti, București, 2003, p. 28.

^[2] A se vedea I.R. Urs, S. Angheni, *Drept civil. Contracte civile*, vol. III, Ed. Oscar Print, București, 1999, p. 57.

să obțină un rezultat anume. Recompensa este doar „prețul” oferit de promitent beneficiarului pentru prestația efectuată^[1].

În sfârșit, prin operațiunea de interpretare a contractului de donație trebuie delimitată această convenție față de **contractele dezinteresate** (comodatul, mandatul cu titlu gratuit, depozitul cu titlu gratuit etc.). Acestea din urmă, deși sunt tot contracte cu titlu gratuit, nu au ca efect micșorarea patrimoniului dispunătorului, ci procură celeilalte părți un folos gratuit^[2].

În doctrină^[3] s-a evocat o speță^[4] prin care instanța a delimitat contractul de donație de contractul de împrumut. Instanța a reținut că intenția de a dona trebuie stabilită clar pe baza faptelor precise și concordante și întrucât probele administrate nu au condus la dovedirea existenței unui acord de voință între reclamant și pârât privind încheierea unui contract de donație, atunci convenția încheiată are natura unui contract de împrumut.

^[1] A se vedea *M. Avram*, Actul unilateral în dreptul privat, Ed. Hamangiu, București, 2006, p. 269.

^[2] A se vedea *M.M. Oprescu*, op. cit., p. 7.

^[3] A se vedea *B. Ionescu*, Nestemate de jurisprudență, Ed. Universul Juridic, București, 2011, p. 278-281.

^[4] Cour de Québec, 5 ianuarie 2005, (<http://www.canlii.org/>) în *B. Ionescu*, op. cit. p. 279.